

Yazar: Ali Nasuh MAHRUKY

Dođuya yolculuk

Sonunda sayýlý günler geçti ve beklenen an geldi. 1 Ağustos Cuma sabahý yine erkenden kalkýp Elif’le son hazýrlýklarýmýzý tamamlamaya koyulduk. Bir yandan toparlanýrken, bir yandan da bizi uđurlamaya gelen dostlarýmýz ve gazeteci ve televizyoncu arkadaşlarla, yolculuk programýmýzýn detaylarý hakkında konuđtuk. Daha önce motosikletle 2000-3000 kilometrelik yolculuklar yapmýp olmama rađmen, ilk kez böylesine uzun bir yola, hem de toplam ađýrlýmýzýn 440 kilo olduđu bir makine ile çýkýyordum ve bunun gerginliđini bütün sabah yapadým. Ancak motora binip, yan ayađýný kaldýrýp, çalıptýrdýktan sonra, bütün heyecaným uçup gitti ve herpey normale döndü.

Böylece, Sabah Adventure Club sponsorluđunda gerçekteptireceđimiz uzun yolculuđumuza Etiler’den bađladýk. Daha önceden kararlađtırdýđýmýz gibi, ilk önce Fotođrafevi midibüsünün, ayný rota üzerindeki yolculuklarý için çýkýpa bađlayacađý Ortaköy meydanýna gittik. Faruk’la (Akbađ) ve ekibin diđer elemanlarý ile çok hođ bir vedalađmanın ardýndan birbirimize pans dileyerek, ilk durađýmýz olan Ankara’ya dođru yola çýktýk.

Bu yolculuđu aslýnda Cenk’le (Metinkaya) birlikte iki motor olarak gerçekteptirmeyi planlýyorduk. Ancak yola çýkmamýza 4 gün kala, hiç hesapta olmayan bir aksilik bađýmýza geldi ve Cenk bir kaza geçirip bacađýný kýrdý.

Bunun üzerine Serhat ve alçýlý bacađýyla Cenk, ilk günümüzde destek olmak amacıyla arabayla Ankara’ya kadar bizimle geldi. Gerçekten de ilk günde böyle bir manevi desteđe çok ihtiyacýmýz varmýp. Daha yolun ilk 200 kilometresinde, sebebini tam olarak çözedim ama arka frenlerimiz sýkýptý ve balatalarý yaktý. Sonra da yedek olarak taktýrdýđým gaz teli, TEM yolunda 150 kilometre hýzla giderken, normal gaz telinin arasýna sýkýptý ve gazý býraktýđým halde motor yavađlamadı. Bir kaç pey denedim ama çok hýzly akan trafiđin içinde, motoru bir türlü yavađlatamadým. Debriyaja basýnca, devir, motoru patlatacak seviyelere çýktý, gaz teli sürekli çekili olduđu için frenler bir ipe yaramadı, en sonunda motoru giderken stop ettim ve güç

bela kenara yanaşyp durabildim. Doğrusu daha yolun başyndaki bu aksilik bizi biraz huzursuz etti ama basit bir sebebi olduğunu anlayınca fazla üzerinde durmadyk.

Ankara’da yine dostlarýmızla çok hoş bir gün geçirip, hepsinin bol þans dileklerini aldıktan sonra dođuya dođru yolculuđumuza devam ettik. Ýkinci gecemizi Sorgun’da ÞYRYN Motel adly çok hoş bir kaplycada geçirdik ve Sivas’ta ilk bininci kilometremizi kutlamanýn ardından Erzurum’a vardyk. Burada Nafia (Özdemir) ile buluþtuk ancak ortada bizim kaza geçirdiđimize dair bir söylenti dolaptyđýný öđrendik. Buna çok þapýrdyk ve üzüldük, hemen tanýdýklara birer telefon edip havadan sudan konuþtuk, neyse ki bu söylentiden hiçbirinin haberi yokmuþ. Akþam, daha önceden tanýdýđým Erzurum vali yardımcýsý Ali Haydar (Küçük) beyle buluþtuk. Birlikte hoş bir akþam yemeđi yedikten sonra, bizi Palandöken Dedeman otelde misafir etti.

Ertesi gün, Erzurum’dan Dođubayazýt’a geldik. Yolda mola verdiđimiz köylerde, herkes son derece içten ve yakýn davrandy, ikramlarýný ve dualarýný hiç eksik etmediler. Aslynda bugün sýnýry geçip Ýran’a girmeyi düþündüđümüz halde, polis arkadaþýmız Osman ve gümrükçü Naci abiyle birlikte, bugünü burada geçirmeye karar verdik. Ýshakpaþa sarayýný ve çevresini gezdik, Murat kampingde harika bir yemek yedikten sonra da geçmiþteki þanssýz Ađry dađy seferlerimden hatýrladýđým Urartu hotelde kaldyk. Ađry dađy yine muhteþem ve bir o kadar da çekici görünüyor. Ýki kez buraya geldim ama ne yazyk ki týrmanýpy deneyemedim bile. Dünyanýn pek çok yerinde onlarca dađa týrmanmýþ bir dađcýnýn, kendi ülkesinin en yüksek dađyna týrmanmamýþ ve týrmanamýyor olmasý da, herhalde benim dađcýlyk kariyerimin tiraji-komik noktalarýndan biri.

Böylece 5 Ađustos Salý günü erkenden hazýrlanyp, bir kaç küçük eksiđimizi de hallettikten sonra, Gürbulak sýnýr kapýsýna geldik. Türk gümrüdündeki iþlemleri rahat bir þekilde hallettik ve Ýran topraklarýna girdik. Burayý geçmemiz biraz daha uzun sürdü. Ýran gümrüdünde, yabancý dergi, kaset var mı diye, Türkiye’den gelen arabalarý, otobüsleri ve çantalarý iyice kontrol ediyorlar. Bir de tabii ki buradaki bütün kadýnlarýn þapörtüsü takma mecburiyeti var, nitekim Elif de sýnýry geçtiđimiz andan itibaren bu kurala uydu.

Sýnýry atlattýktan sonra Ýran’ýn muhteþem asfaltýnda ilerlemeye baþladyk. Ýlk olarak Maku’da, Ýran’ýn hemen hemen bedavaya satýlan benziniyle depomuzu doldurduk ve Tebriz’e dođru yola koyulduk. Sudan ucuz kelimesini herhalde buradaki yakýt fiyatlarý için söylemiþler. Benzinin litresini 16 tümene aldıktan sonra, bir þipe kolaya 50 tümene vermek koydu bize dođrusu. Türkiye’nin yirmibeþte biri gibi bir fiyatý var benzinin, bir-bir

buçuk dolara 32 litrelik depomuzu doldurabiliyoruz burada.

Bazen fotoğraf , bazen de yol kenarında satılan karpuzlarla susuzluğumuzu gidermek için verdiğimiz kısa molalar haricinde, yolumuza devam ettik. Türkiye'den birlikte çıktığımız Aday'ın Mehmet, babası ve İran'ın arkadaşları Asker ile birlikte hava karardıktan biraz sonra Tebriz'e girdik. Otele gidene kadar, Tebriz'in tamamen düzensiz ve kuralsız trafiğinde, Asker'in tipik bir İran'ın gibi kullandığı yepil Peykan'ı kaybetmemek için, binlerce kuralsız pöforün arasında bir yarım saat ter döktüm. Ben motoru, önüme atlayacak ya da sinyal vermeden sağa ya da sola dönecek arabalardan kollarken, Elif de, arkadan motora ya da çantalara çarpacak kadar yaklaşan arabaları azarlamakla meşguldu. Benim gibi İstanbul trafiğinde yıllarca araba ve motor kullanmış birisi için bile, İran'ın trafik düzeni fazlasıyla zorlu geldi. Sonunda, motoru devirmeden ve berelemeden Derya otele gelebildik. Bugün kendimi felaket yorgun hissediyorum, deliksiz bir uykuya ihtiyacım var.

6 Ağustos sabahı, güzel bir kahvaltının ardından, çantalarımızı toplayıp motora yükledik ve Tahran'a doğru yola koyulduk. Tebriz - Zencan arası biraz problemliydi ve yollardaki tamiratlardan dolayı biraz zorlandık. Hatta bir keresinde bizim peritten peppepe gelen dört arabanın yanından neredeyse sıyrılarak geçtik. Adamlar kendi peritlerine girmeyi denemediler bile. İran'da çok hatalı sollama yapıyorlar, hatta trafiğin tamirat nedeni ile, yandaki bozuk yollardan verildiği yerlerde bile, birbirlerini solluyorlar. Zencan'da kısa bir yemek molası verdik. Yol biraz rüzgarlı olmasına rağmen, buradan sonrasını çok daha rahat ve hızlı bir şekilde katederek, Tahran'a 30 kilometre mesafedeki Kerec şehrine girdik. Tebriz'in dünkü korkunç trafiğinden sonra, bugün de Tahran'ın tecrübe etmeye hiç niyetimiz yok, geceyi burada geçireceğiz.

Ertesi sabah yine erkenden yola koyulduk ve Tahran'ı geçip, İsfahan'a geldik. Tiananmen meydanının ardından dünyanın ikinci büyük meydanı olan meşhur İmam meydanında, Fotoğrafevinin midibüsüne rastlarız belki diye düpünüyorduk ancak bizim epey önemüzdelermiş. Faruk'un arkadaşı Rashidi ile buluştuk ve onun kızkardeşinin evinde, bir İran ailesiyle çok hoş bir akşam yemeği yedik.

Ertesi günümüzün ilk saatlerini, 16. yüzyılda; “Esfahan, nesf-e Jehan' (İsfahan dünyanın yarısıdır) diye adlandırılan bu muhteşem şehre ayırdık. Cuma günü dolayısıyla çoğu yer kapalıydı, biz de İmam meydanının etrafındaki yerleri ve kapalı çarşıyı gezdik. Yola devam etmemiz gerekirse, burada günlerce gezebilirdik

ancak Katmandu'ya zamanında varabilmek için programımızı uygulamak zorundayız. Böylece öleden sonra Yaz'da doğru yola çıktık. Yaz'da hava karardıktan sonra girdik ve motorları ile bize yol gösteren iki gencin de yardımıyla, Lonely Planet'in rehber kitabında önerilen hoş ve mütevazı bir otele yerleptik. Burada en sevdiğimiz şey olan buzlu kavun suyu yapan bir yerin de, bizim otelin 100 metre yanında olduğunu öğrenince keyfimize diyecek yoktu doğrusu.

Yaz, halen burada yapayan yaklaşık 12.000 mensubu ile, Ýrlandaki Zerdüpt kültürünün en yoğun olduğu bir çöl behri. 9 Ağustos sabahı önce Yaz'ın 14. yüzyıldan kalma Büyük Camii'sini gezdik, ardından Zerdüptlerin 1500 yıldır sönmeyen kutsal ateşlerinin yandığı Ateşkade'ye gittik. Son olarak ta, 50 yıl öncesine dek Zerdüptlerin ölümlerini akbabalara terkettikleri Sessizlik Kuleleri'ne gittik. Zerdüpt geleneklerine göre, Hava, Toprak Ateş ve Su kutsaldır ve cesetlerle onları kirletmezler. Tibet Budizm'inde halen uygulanan bu yöntemde, ölümler ceset parçalayıcıları tarafından akbabalar için parçalara ayrılıyor. Sonuçta akbabalar işlerini bitirdiğinde cesetten geriye hiç bir şey kalmıyor. Son derece etkileyici bu çok özel yerdeki yapı kalıntıları, kuleleri ve halen kemiklerin görülebildiği yamaçları gezdikten sonra, bundan sonraki durağımız olan Bam behrine doğru yola çıktık.

Bam'da gece 22:15 sularında girdik ve yine buralıların yardımıyla, rehber kitaplarda özellikle tavsiye edilen Tourist Guest House'da geldik. Gece vakti, buranın sevimli sahibi Akbar'ın karısının hazırladığı yemeği yerken, burada kalan Ýrlandalı gençle ve Akbar'la uzun uzun sohbet ettik. Akbar'ın misafir defterinde Mehmet adlı bir Türk gencinin de notalarını görmek bizi çok sevindirdi, hatta Akbar Türkiye'de Mehmet'in misafiri bile olmuş bir ara.

Ertesi günümüzü dinlenerek geçirdik, burası o kadar hoş ve sıcak bir ortama sahip ki, bir gün daha burada kalmaya karar verdik. Kirlilerimizi yıkadık, motorun sağın solunu iyice bir kontrol ettim, Maşaallah bildiğim gibi gidiyor, tek sorun sıcaktan dolayı emin değilim; fabrika standartlarının iki katı ya da yakıyor. Öleden sonra bir de Türkiye'ye telefon edip her şeyin yolunda olduğunu haber verdik. Bam'da hava müthiş sıcak, ancak yeraltı su kaynakları sayesinde her taraf yemyeşil palmiye ağaçlarıyla dolu.

Akpamüstü buraya asıl gelip sebebimiz olan Arg-e Bam'da gittik. Çok ilginç ve güzel bir şekilde karpılabacağımızı bilmemize rağmen, burası bizi gerçekten çarptı. Arg-e Bam, ilk inşası çok eskilere giden dev bir antik kale-behir. Sokaklar, binalar, evler, surlar, kaleler, camii, çarşı, büyük bir behirde olması gereken her şey var burada. Bir

ortaçađ avrupa kalesini andýrýyor, tek farkla ki, buradaki herpey kilden yapılmýp.

11 Ađustos sabahý çok erken bir saatte kalkýp Zahedan’a dođru yola çýktýk. Tam önümüzden yükselen çöl güneşinin dođupunu motorumuzun üzerinde izleyerek, Shurgazi çölünde ilerlemeye devam ettik. Dođuya yolculuđun en hoş taraflarýndan biri de bu, güneş her sabah yüzünüze dođuyor. Zahedan’da yemek ve yakýt molasý verdik ve sýnýra kalan son 85 kilometreyi de geride býrakýp Yran gümrüdüne girdik. Pansýmýza Türkçe bilen bir kaç kişinin yardýmýyla, bu tarafý fazla uđraşmadan atlattýk.

Pakistan sýnýrýna geldiđimizde ise, karşýlaştýđýmýz þeyi ancak bir þok olarak ifade edebilirim. Sýnýrý belirleyen duvarýn öte yanýnda þambaþka bir dünya vardý. Her taraf toz, toprak ve pislik içinde. Ýnsanlarýn tipleri bir anda deđipti, rüzgarýn savurduđu kumlarýn arasýnda, Yran’da görmediđimiz bir fakirlik ve sefalet göze çarpýyordu. Pasaport iþlemlerini kolaylýkla hallettik ancak motorun iþlemlerine geldiđimizde, bizi çok kötü bir sürpriz bekliyormuş. Babýmýza en son geleceđini düþündüđüm þeyle karşýlaştýk; Evraklarýmýz Pakistan’a girmemiz için uygun deđil… Ýlk önce inanamadým ama oturup kađýtlarý tek tek inceleyince, Turing’deki görevli kadýnýn bana yanlýþ döküman verdiđini anladým. Ne yazýk ki bu yanlýþlýđý Ýstanbul’dan 5000 kilometre uzakta, rehber kitaplarda bile, “Burada bir gece kalmayý aklýnýzdan bile geçirmeyin” dedikleri bir sýnýrda farkettilik. Yapacak bir þey yok, bu kađýtlarla Pakistan’a giremeyiz. Türkiye’ye buradan telefon etme imkaný da olmadýđý için, tekrar Yran’a geri girdik ve nüfusunu Afgan, Beluci, Pers ve Sihlerin oluþturduđu, Yran’ýn en az çekici þehri olduđu söylenen Zahedan’a geldik. Bundan sonraki iki gün, Cenk’in Türkiye’de sorunumuza bir çözüm bulmasýný beklemekle geçti. Burada tesadüfen tanýþtıđýmýz ve bize çok yardımcı olan Majid’in sayesinde, sonunda yeni Carnet de Passage’ýmýzýn kopyasýný fakstan aldýk, orjinalleri ise Cenk Lahor’a yollatacak. Artýk tek sorunumuz fakstan çýkan Carnet’nin iþe yaramasý.

13 Ađustos sabahý erkenden kalkýp, tekrar sýnýra geldik. Biz Yran’dan çýkarken, Pakistan’dan gelen üstleri, baþlarý, motorlarý savaptan çýkmýþ gibi görünen, periþan halde üç Avustralyalý gence rastladýk. Çok kötü yerlerden geçmek zorunda kalmýþlar ve motorlarýný bir kaç kez devirmiþler, bir yerde ise neredeyse susuzluktan öleceklerini sanmýþlar. Onlara buradan sonrasýnýn çok daha rahat ve kolay olacađýný söylüyoruz, ne yazýk ki onlar ayný þeyi bizim için söyleyemiyorlar. Benim bildiđim Aussie’ler çok sýký adamlardýr. Bu iri kıyyým üç gencin Pakistan yollarýnda bu hale gelmesi bizi biraz

dübündürmedi deđil hani. Ne yapalým baġa gelen çekilir, biz de payýmýza dübene hazýrýz.

Elimizdeki fakslarla bu sýnýry geçmek herhalde bu yolculuđun en stresli ve zorlu bölümü oldu. Tam dört saat dil dökerek görevlileri bütün hatanın Türkiye Turing ve Otomobil Kurumu'nun olduđuna ve elimizdeki faksların orijinalden çekildiđine ikna etmekle uğraptýk. Karþýmýza sunulan absürd alternatiflerin en yenilir yutulur olaný, Elif'i trenle Quetta'ya ve oradan Lahor'a göndermek, benim de, pasaportlarýmýzy teslim edeceđimiz, 80 kiloluk bir Pakistanlýy buradan yaklaþýk 1600 kilometre uzaktaki sýnýra kadar taþýmam oldu. Bu saçma tekliflerin hiçbirini kabul edemedik tabii ki. En sonunda Lahor'la yaptýklarý görüþmelerin sonucunda bu durumu benim pasaportuma açık bir þekilde yazarak gitmemize izin verdiler. Bizi çöle salmadan önce bir de öðle yemeđi ikram ettiler ki, o anda ihtiyacýmýz olan tek þeydi. Bir de tabii Elif'in baþörtüsü mecburiyetinden kurtulmasý çok iyi oldu. Yemekten hemen sonra yola çýkarak, yolların bomboþ olduđu Taftan çölüne girdik. Baþlangýçta genellikle yol kopullarý iyi durumdaydý ancak sonradan çok ani olarak deđipen ve hiç ibaret olmayan yollarda ilerleyerek hava kararýrken Dalbandin adlý þehire kadar geldik. Yol boyunca aþýryý sýcaktan dolayı, sýk sýk bir þeyler içmek için mola vererek ilerledik ve yol kenarında bidonlarda satýlan benzinle depomuzu doldurduk. Dalbandin'de tesadüfen, burada bir maden arama firmasında çalıþan Doug adlý Avustralyalý bir mühendisle tanýptýk. Doug, yol kopullarının daha da kötüleþeceđini ve gece vakti yol kesen talibanların cirit attýđý Belucistan'da yolculuk yapmanın hiç de iyi bir fikir olmadýđýný söyleyerek, geceyi geçirmek için þirketin þantiyesine davet etti bizi.

Ertesi gün ilk 50 kilometre kum yýđýnlarý ve aniden karþýmýza çýkan çukurlarla dolu oldukça bozuk yollarda ilerledikten sonra biraz rahatladýk ve 6 saatin sonunda Quetta'ya vardýk. Daha saatin erken olmasına rađmen geceyi burada geçirmeye karar verdik ve geçen sene, bizim Camel Trophy'cilerin de kaldýđý Bloomstar otele yerleþtik. Quetta tam anlamýyla yapayan bir þehir, son derece renkli ve hareketli. Kalabalýk sokaklarında herkes biryerlere yetipmeye çalıþýyor. Rengarenk kamyonlar, aþýryý derecede süslü otobüsler, triportörler, motorlar, bisikletler ve yürüyen insanlar, her bir dükkandan ayrı müzik sesinin geldiđi sokaklarý dolduruyor. Bir de bugün Pakistan'ın ellinci kuruluş yýldönümünü kutlamalarý yapýlýyordu, o yüzden iyice kalabalýk ortalyk. Biz de artýk sokaklarda, arabalarda ellerinde Kalapnikov'larla dolabaþan tiplere þapýrmýyoruz. Fýrsatýný bulmupken Cenk'e ve Sarp'a da telefon edip Pakistan'a girebildiđimizi haber veriyoruz.

Ertesi sabah Quetta'dan ayrýlýp Dere Gazi Han yoluna girdik. Hakkýnda pek bir þey bilmediđimiz, daha kuzeyden giden Dere Ýsmail

Han yolunu denemeyi pek istemiyoruz. Bütün gün 10 saatten fazla bir süre yol almamıza rağmen ancak 420-430 kilometre yapabildik. Akşamüstüne doğru artık yepillenmeğe başlayan yollarda silahsız dolayan bir biz kalmıyorduk herhalde. En uyduruk motorlarla bile gidenlerde, arkadaki elinde bir tüfek görüyorduk, kamyonetlerde ise zaten Kalabnikov'lar var. Gece karanlığında girebildiğimiz, Rhakni adlı kasabadaki Rest House'da geceyi geçirmeye karar verdik. Eşyalarımızı yerleştirdikten sonra da bir şeyler atıyormak için dıparı çıktık. Ben buradaki kötü lokantaların birinde ne bulduysam yerken, Elif muz ve peftaliyi tercih etti.

16 Ağustos sabahı yine erkenden kalkıp yola çıktık. İlk 40 kilometre iyi zorladı bizi doğrusu, yer yer son derece bozuk, müthiş virajlı ve dağlık bir bölgede, yakıcı güneşin altında üç saatte geçebildik bu mesafeyi. En zorlu sürüşümüzü dün yaptık diyordum ama bugünkü tozlu topraklı yollar dün arattı doğrusu. Daracık ve virajlı yollarda, kelimenin tam anlamıyla sürünerek yanından geçmeye çalıştığımız, karpıdan gelen kamyonların yüzünden iki kere motoru yatırmak durumunda bile kaldım. Burayı atlattıktan sonra, çok daha yepil ve sulak Punjab eyaletine girdik ve Multan'a kadar geldik. Bugünkü yorucu yollardan ve kamyonların eksozlarından leğ gibi olmuştuk, kimalı, güzel bir otele yerleşip biraz dinlenince kendimize geldik.

Ertesi sabah nispeten daha düzgünce bir yolda ilerleyerek Lahor'a 120 kilometre mesafedeki Okara bölgesine girdik. Bir anda, bu gezi için en korktuğumuz şey bizi buldu; Sakin ve dikkatli bir şekilde, yaklaşık 70-80 kilometre gibi bir süratle ilerlerken, yan yoldan ana yola çıkan bir bisikletli hiç trafiğe bakmadan, bütün yolu yanlamasına geçerek, gidiş yolumuzu kapattı. Bisikletlinin bizim yolumuza çıkacağı fark edince kornaya basıp onu uyarmaya çalıştım ama hiç oralı bile olmadı. Çarpışma anına kadar frenlere asıldım ama kurtarmayacağımızı anlayınca, saniyeler, belki de saliseler içinde, böyle bir çarpışma sonrasında devrileceğimizin neredeyse kesin olduğuna ve motoru kurtarmak için yapabileceğim tek şey olduğuna karar verdim. Çarpışmanın olduğu anda gazı açıp, motoru ivmeyle düz tutmaya çalıştım, inanmıyorum ama işe yaradı. Ön tekerlekle bisiklete yandan vurduk adam da bisikletten fırlayıp sağdan motora çarptı. Yoldan çıkarak yandaki yaklaşık 1.5 metre genişliğindeki bozuk zeminde, ön tekerleği çarpışmanın etkisiyle yalpalayarak elli metre kadar giden motoru devirmemek ve hemen yanımızdaki 2 metre kot farkı olan araziye düşürmemek için çok uğraştım. Her şey bir anda olup bitti ve kendimizi motorun üzerinde duruyor bulduk. Sol bacağымda keskin bir acı hissediyorum, boxer motorlarda kazalarda en çok olan şey oldu. Motoru düz tutmak için bacağымı yana açtığımızda, yağ kapağına çarpıştım. Hemen motordan inip, kendimizi kontrol ettik, Allaha şükür ciddi bir şeyimiz yok, her şey normal görünüyor. Bu arada bisikletli de ayağa kalkıp,

orasını burasını kontrol ediyordu. Seke seke yürüyüp adamın yanına gittim, elini ve bacağını incitmiş ama kızı yok, bisiklet ise kullanılmayacak durumda. Adama dikkatsizliğinden dolayı biraz söyledim, sonra da Lahor'a hava kararmadan girme düşüncesiyle yolumuza devam ettik.

15 kilometre kadar sonra, Elif sağıdaki 45 litrelik yan çantasının olmadığını söyledi. Nasıl olurunun hiç düşünmeden geri dönüp, ters istikamete doğru hızla ilerlemeye ve yolu kontrol etmeye başladık. Çantasının içinde, elbiselerimizin ve kitaplarımızın yanısıra bu notları yazdığım, Karma International'ın verdiği HP Omnibook 2000 laptop'unun da bulunması ve çantayı bulamadığımız takdirde, gezinin buraya kadar olan bölümüyle ilgili bütün notların kaybolacağı düşüncesi bizi kahretti.

Tek ümidimiz, çantayı henüz yeni düşürdük ve yolda bir yerlerde başında birilerini toplanmış bulacağız. İlk yaptığımız hızlı ön araştırmadan bir sonuç çıkmayınca, Elif'i buradaki bir polis istasyonuna bırakıp, yol boyunca gördüğüm herkese sorarak, samanlıkta işe aramaya benzer bu işi sürdürdüm. Bir süre sonra yanıma motorlu iki genç geldi ve çantayı gören bir polisin, polis istasyonuna haber verdiğini söyledi. Tahir adlı genç benim motora bindi, onun yardımıyla, bir aşağı bir yukarı bölgeyi iyice taradık, ve inanılmaz ama sonunda bulduk. Yol kenarındaki bir evdekiler almış ve bahçeye koymuşlar, sahibinin çıkmasını bekliyorlardı. Allah gariban kulunu sevindirmek isterse, epeşini kaybettirip buldururmuş. Bizimki de o hesap oldu. Pakistan gibi fakir ve eğitim seviyesi düşük bir yerde bu çantayı bulmamız da, aslında bu insanların ne kadar yardımsever ve dürüst olduklarının bir göstergesi. Akşam bir süre Tahir'in misafiri olup, arkadaşlarıyla sohbet ettik, ikramlarını aldık. Ancak çok üzülüştüğümüz bir şey öğrendik; Tahir'in üniversite mezunu kardeşi iki ay önce Keşmir bölgesinde Hindistan'la yapılan bir çatışmada hayatını yitirmiş.

Bu iyi niyetli insanlarla vedalaşıp, gece karanlığında daha yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerleyerek, geç bir saatte yorgun argın Lahor'a girdik. Sokakta tanıtığımız, arabalarından abartılı bir şekilde yüksek volümlü müzik gelen üç gencin yardımıyla, kalacak güzel bir otel bulup yerleştik. Ertesi sabah erkenden çünkü çocuklarla bulup işlerimizi hallettik; Karaborsada para bozdurduk, DHL'den yeni karnemizi aldık ve durumu Pakistan Otomobil Kurumuna bildirdik, motorun yağın deşitirdik, hava filtresini temizledik, deposunu doldurduk ve yıkattık. Bu çocukların sayesinde bütün bu işlemleri çok hızlı bir şekilde halledip, dün gece gözümüze kestirdiğimiz Pizza Hut'a, hep birlikte gidip kendimize bir ziyafet çektik. Bu geceyi de Hindistan sınırının bulunduğu Wagha'da geçirdik.

19 Ađustos sabahý erkenden sýnýr iþlemlerine baþladýk ve hem müslüman hem de bir çift olmamýzýn sayesinde fazla uđraþmadan Hindistan tarafýna geçtik. Hindistan sýnýrý ise, görevlilerin iyi niyetli olmalarýna rađmen abartýlý prosedürlerinden dolayı, sýkýcý bir dört saat sürdü. Sýnýrý atlattýktan sonra 28 kilometre uzaktaki Amritsar'a gelip, uzun zamandýr hayalini kurduđum Altýn Tapýnađýn herkese açýk misafirhanesine yerleþtik. Son derece gülerýüzlü ve misafirperver Sihler, giren çýkanýn haddi hesabý olmayan tapýnakta, motorun ve eþyalarýn güvenliði için, hem üstünü örttüler hem de baþýna bir nöbetçi diktiler. Böylece biz de rahatça, 400 yýllýk bu muhtepem tapýnađý ve çevresini gezebildik.

Altýn Tapýnak yada Hari Mandir; 1469-1539 yýllarý arasýnda yapamýþ olan, þair-filozof Guru Nanak tarafýndan Ýslam ve Hinduizm'in karýþýmýndan oluþturulan Sihizm'in izleyicilerinin en kutsal yeri. Sihler yapamlarý boyunca en az bir kez buraya hac ziyareti yapıyorlar. Nektar havuzu anlamýna gelen Amritsar; Tibet Vajrayana Budizm'inin kurucusu Padmasambhava'nýn da dođum yeri olarak kabul edildiđinden daha eskiden Tibetli Budistler için de kutsal bir mekanmýþ. Ancak zamanla Budistler buradan ayrýlýnca bu kutsal mekana Sihler sahip çýkmýþ.

Gece - gündüz hareketin hiç bitmediði tapýnakta çok hoþ bir gün geçirdik. Ertesi gün uzun ve tehlikeli bir yolculuđun ardýndan Delhi'ye girdik. Buranýn Sultanahmet'i diyebileceđimiz Paharganj'daki sayýsýz otelden birini, zar zor motoru içeri parketmeye ikna edip yerleþtik. Ertesi gün, Bahai Tapýnađýný, muhtepem Kýzýl Kale'yi, Hindistan'ýn halen kullanýlan en büyük camiisi olan Jama Masjid'i ve Eski Delhi sokaklarýný gezip, zýtlýklarla dolu bu kaotik þehri bir nebze olsun yapadýk.

22 Ađustos sabahý Paharganj'ýn rengarenk dükkanlarýný son bir kez gezdikten sonra Agra'ya dođru yola çýktýk. Buradaki ilk durađýmýz olan Agra kalesinin ardýndan, Hindistan'ýn belki de en çok tanýnan eseri, muhtepem Taj Mahal'e geldik. Mođol imparatoru Þah Cihan, 18 yýllýk en sevgili karýsýnýn ölümü üzerine, ona layýk muhtepem bir kabir yaptýrmaya karar verir. Yapýmý 21 yýlda tamamlanan bu eser, Tagor'un dediði gibi "Zamanýn yanaklarýnda asýlý kalan bir gözyaþý tanesi"ne benzemektedir. Hikayenin devamý daha da acýklýdýr; Þah Cihan'ýn ođullarýndan Aurangzeb, üç erkek kardeþini öldürttükten sonra, babasýný da tahttan indirir ve hapse atar. Þah Cihan ömrünün geri kalanýnda, Taj Mahal'i hücresinin penceresinden seyredebilir ve ancak ölümünden sonra karýsýna kavuþur.

23 Ađustos gecesi yorucu ve tehlikeli bir yolculuđun ardýndan, kutsal

behir Varanasi'ye girip, daha önceden öğrendiğimiz çok hoş bir otele yerleştik. Ertesi sabah erkenden kalkıp, güneşin doğuşuna karşılık kutsal Ganj nehrinde yüzen hacıların görüntülerini görmek için bir sandalla nehre çıktık. Nehir boyunca ilerleyerek, Ghat adı verilen ve nehre inen basamaklarda yüzen, dua eden, meditasyon yapan insanların ve bu etkileyici kültürü hayranlıkla seyrettik.

Aynı gün Varanasi'ye veda edip, çok hoş, ağaçlarla çevrili bir yolda ilerleyerek, Nepal sınırının bulunduğu Sounuli'ye geldik. Sınır işlemlerini kolaylıkla halledip, uzun yolculuğumuzun son ülkesi Nepal'e girdik. Bu arada sınırda iki Türk gencine rastlamak bizi çok şaşırttı ve sevindirdi, Onok ve kardeşi Onat'la, birbirimize bol şans dileyerek aksi yönlerdeki yollarımıza devam ettik. Ertesi gün ilk durağımız; Buddha'nın doğum yeri Lumbini oldu.

Lumbini'deki kalıntıların gezdikten sonra, Bhutwal üzerinden giden Pokhara yoluna çıktık. Ancak son derece bozuk ve kötü yol koşullarına sahip bu yolda, 100 kilometre mesafeyi tam 5 saatte geçebildik ve hava kararmak üzereyken, yorgun argın Pokhara'ya vardık. Hava sürekli bulutlu ve yağışlı olduğu için, Annapurna, Machapuchare gibi Batı Himalayaların muhteşem dağlarını, ancak gözucuyla görebildik.

26 Ağustos sabahı, yağmurun dinmesini bekledikten sonra yola çıktık ve son 200 kilometre yolunuzu da tamamlayarak, yıllardır hayalini kurduğum bir düğümün daha sonuna vardık. İstanbul'dan Katmandu'ya, tam 9000 kilometre ve 26 gün süren, bir kupağın en büyük ideali olan bu olağanüstü yolculuğu sevgilimle birlikte, kendi motorumla tamamladım. Duygularım karmakarışık, ancak inanılmaz bir huzur ve mutluluk var içimde. Atlattığımız onca zorluk, onca badireden sonra artık gizemli Katmandu sokaklarında ilerliyoruz, rüyalarımıza bile giren bu anın tadını sonuna kadar çıkarmaya çalışıyorum.

İlk ipimiz, 26 Ağustos'ta saat 16:40'ta havaalanında buluşmak üzere, bundan bir ay önce sözleştiğimiz kuzenim Mehmet'i havaalanından almak oldu. 9000 kilometrelik yoldan geldiğimiz randevumuza, 20 dakika geç kalarak yetiştik ve hep birlikte Thamel'e gidip harika buluşmamızı kutladık. Sonrasında ise Katmandu'da ne yapılırsa onu yaptık; Budist ve Hindu tapınaklarını gezdik, harika restoranlarında yemekler yedik, kafelerinde oturduk, barlarına gittik, dükkanlarını, kitapçıların gezdik. Bize başından beri destek olan Türkiye'deki dostlarımıza her şeyin yolunda olduğunu haber verdik. Bu arada birlikte yola çıktığımız Fotoğrafçı ekibiyle de buluştuk, birbirimizi tebrik edip yolculuklarımızı anlattık. Bir hafta sonra başlayacağım Cho Oyu tırmanışının öncesi son olarak ta, motorun komple bir bakışını yaptım ve deşebileceğim

hemen hemen herpeyini deđiptirdim.

Ve 2 Eylül sabahý, Elif Türkiye’ye, ben de Tibet’e dođru yola çýktýk.

.....

Bu köpe yazýsýnýn geldigi yer: Endurocu - Motosiklet ve Enduro Haberleri, Gezi, Kamp:

<http://www.endurocu.com>

Bu köpe yazýsý için adres:

http://www.endurocu.com/modules.php?name=Kose_Yazilari&op=viewarticle&artid=26